

ÉN, EARL ÉS A CSAJ, AKI MEG
FOG HALNI

JESSE ANDREWS

GABO

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Jesse Andrews: Me & Earl & the Dying Girl
Amulet Books, New York, 2013

Fordította: Roboz Gábor

Könyvterv: Szabó Vince, MALUM Stúdió

Text copyright © 2012 by Jesse Andrews
Hungarian translation © Roboz Gábor, 2015
Hungarian edition © GABO Kiadó, 2015

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Kiadja a GABO Könyvkiadó
www.gabo.hu
Felelős kiadó: Földes Tamás
Felelős szerkesztő: Solymosi Éva

ISBN 978-963-406-113-7

Készült a Borsodi Nyomda Kft.-ben
Felelős vezető: Ducsay György igazgató
A Gabo Kiadó könyveinek kizárólagos terjesztője a Talentum Kft.
Cím: Törökbálint, DEPO II.
Telefon: 06-23-332-105
Fax: 06-23-232-336
E-mail: talentum.nagyker@t-online.hu

A Schenley-nek, ami messze nem olyan, mint a Benson

MEGJEGYZÉS GREG GAINESTŐL, A KÖNYV SZERZŐJÉTŐL

Fogalmam sincs, hogyan írjam meg ezt az idióta könyvet.

Lehetek egy másodpercre őszinte? Szó szerint az igazat mondom. Amikor nekiálltam írni ezt a könyvet, azzal a mondattal próbálkoztam, hogy Azok voltak a legszebb idők, és azok voltak a legrútabb idők. Őszintén azt hittem, hogy kezdődhetne így. Arra gondoltam, ez egy klasszikus nyitómondat, de aztán sehogy sem tudtam rájönni, hogyan folytassam. Egy órán át csak bámultam a számítógép képernyőjét, muszáj volt, különben teljesen bekattantam volna. Elkezeredésemben megpróbáltam variálni a központozással és a dőlt betűzéssel:

Azok voltak a *legszebb* idők? És azok voltak a legrútabb idők?!!

Ez egyáltalán mi a francot jelent? Kinek jutna eszébe így kezdeni egy könyvet? Maximum annak, akinek valamilyen gomba eszi az agyát, mint valószínűleg nekem.

Lényeg, hogy fogalmam sincs, mit művelek ezzel a könyvvel. Nem író vagyok, hanem filmkészítő. Most nyilván mindenki ilyen kérdéseket tesz fel magának:

1. A srác akkor miért könyvet ír, miért nem filmet forgat?
2. Az agyevő gomba miatt?

Megoldókulcs

1. Azért könyvet írok ahelyett, hogy filmet forgatnék, mert a filmkészítéstől örökre visszavonultam. Egészen konkrétan azután, hogy leforgattam A Valaha Készült Legrosszabb Filmet. Általában azután szokás visszavonulni, hogy elkészülünk a legjobb munkánkkal – sőt ilyenkor még jobb meghalni –, de én pont az ellenkezőjét csináltam. Ha röviden összegezni kéne a karrierem, nagyjából így nézne ki:

- i. sok rossz film
- ii. egy közepes film
- iii. pár elmegy film
- iv. egy korrekt film
- v. két-három jó film
- vi. néhány elég frankó film
- vii. a valaha készült legrosszabb film

Fin. Hogy mennyire volt rossz ez a film? Annyira, hogy valakit megölt. Konkrétan halált okozott. Majd meglátják.

2. Legyen elég annyi, hogy sok mindent megmagyarázna, ha valamilyen gomba enne az agyam. Bár az is igaz, hogy akkor gyakorlatilag egész életemben ennie kellett volna. Ezen a ponton elképzelhetőnek tartom, hogy a gomba elunta magát és lelépett, vagy belehalt az alultápláltságba.

Mindenesetre egyvalamit még szeretnék tisztázni, mielőtt belekezdünk ebbe az iszonyatosan ostoba könyvbe. Arra már, ha jól sejtem, mindenki rájött, hogy egy rákos lányról szól. Esélyes, hogy sokan azt gondolják: „Király! Ez egy bölcs és éleslátó történet lesz szerelemről, halálról és felnövesről. Va-

lószerűleg végig fogom bőgni. Annyira izgulok.” Ha ez az idézet hitelesen reprezentálja valaki gondolatait, legjobb lesz, ha megpróbálja begyömöszölni a könyvet egy kukába, és elrohan. Mert a következő a helyzet: abszolúte semmit nem tanultam Rachel leukémiájából. Sőt a történetek miatt valószínűleg még hülyébb lettem az élet dolgaival kapcsolatban.

De nem fogalmazok elég érthetően. A lényeg: ebben a könyvben egész pontosan nulla fontos életvezetési tanács van, és ugyanennyi gagyi szívfacsaró pillanat, amikor megértettük, hogy örökre magunk mögött hagytuk a gyerekkorunkat, vagy ilyesmi. És, szemben a legtöbb olyan regénnyel, amelyben egy lány rákos lesz, ebben nincsenek cukormázás, önellentmondásos, egymondatos bekezdések, amikről elvileg azt kéne gondolnunk, hogy mélyek, mert dőlt betűvel vannak szedve. Értik, miről beszélek? Az ilyen mondatokról:

A rák felfalta a szemgolyóit, mégis tisztábban látta a világot, mint korábban bármikor.

Blöe. Hagyjuk is. Nekem személy szerint egy kicsivel sem jelentenek többet a dolgok csak azért, mert volt alkalmam megismerni Rachelt még a halála előtt. Ha már itt tartunk, a dolgok inkább kevesebbet jelentenek. Világos?

Úgyhogy akkor vágjunk bele.

(Csak most esett le, hogy talán nem mindenki tudja, mit jelent a *fin*. Ez egy filmes kifejezés. Francia, és egész pontosan azt jelenti, hogy „Ez a film véget ért, ami jó hír, mert valószínűleg állati zavaros volt, lévén franciák csinálták”.)

Na, most akkor tényleg *fin*.

1. FEJEZET

HOGYAN LÉTEZHETÜNK EGY OLYAN HELYEN, AMI ENNYIRE SZAR

Ahhoz, hogy mindenki megértsen mindent, ami történt, abból az alapállításból kell kiindulnunk, hogy a középiskola szar. Ezt elfogadhatjuk? Még szép. Általánosan elfogadott igazság, hogy a középiskola szar. Valójában itt szembesülünk először az élet alapvető egzisztenciális kérdésével: **Hogyan létezhetünk egy olyan helyen, ami ennyire szar?**

Az általános iskola többnyire még rosszabb, de ez meg annyira szánalmas, képtelen vagyok rávenni magam, hogy írjak róla, úgyhogy akkor koncentráljunk a középiskolára.

Na jó, szóval, hadd mutakozzam be: Greg S. Gaines vagyok, 17 éves. A történet idején a pennsylvaniai Pittsburgh Benson középiskolájának végzőse voltam. Mielőtt bármi mást csinálnánk, először is meg kell vizsgálnunk a Bentsont, és hogy egészen pontosan milyen dolgok miatt szar.

A Benson egy tehetős környék, a Squirrel Hill és egy nem annyira tehetős környék, a Homewood határán áll, és nagyjából ugyanannyian járnak ide mindkét helyről. A filmekben általában azt látjuk, hogy a gazdag srácok uralkodnak a középiskolában, Squirrel Hill igazán gazdag srácainak többsége azonban a Shadyside Akadémia nevű

JESSE ANDREWS

helyi magánulit választja. Akik itt maradnak, túl kevesen vannak ahhoz, hogy bármiféle rendet alakítsanak ki. Időnként persze próbálkoznak, de ez inkább bájos, mint bármi más. Például, amikor Olivia Garrity kikészül attól, hogy az egyik lépcsőn vizelettócsa jelenik meg szinte minden nap 10:30 és 11:00 között, és eszeveszetten sikítozik az összes arra járónak, próbál rájönni, kinek a műve, de hiába. Ilyenkor legszívesebben azt mondanánk neki: „Liv, a tettes valószínűleg nem tért vissza a büntény helyszínére, már rég máshol jár.” Olyan ez, mint amikor egy kiscica megpróbál halálra harapdálni valamit. Nyilván él benne egy ragadozó gyilkos ösztöne, de ettől még csak egy kiscica, akit legszívesebben beraknánk egy cipősdobozba, és felvennénk videóra, hogy a nagymamáknak legyen mit néznie a YouTube-on.

Szóval a Bensonban nem a gazdag srácok alkotják az alfacsoportot. A következő legesélyesebb népcsoport a templomos srácoké lenne: van belőlük épp elég, és határozottan érdekli őket az iskolai uralom. Csakhogy az erősségük – az uralom akarása – egyúttal a legnagyobb gyengeségük is, mert azzal próbálják megtéríteni az embert, hogy áthívják a templomukba. – Lesz süti meg társasjátékozás – ígérik. – Pont most vettünk egy Wii-t! – Valami sosem egészen kóser ebben. Aztán végül rájössz: egy cukrosbácsi is pont ugyanezt mondaná.

Az efféle taktikákkal a templomos srácok sem lehetnek az alfák. A taktikáik amúgy is túl parák. Sok iskolában nagy eséllyel a sportolók lennének a trónkövetelők, de ők a Bensonban szinte egytől egyig feketék, és a legtöbb fehér gyerek fél tőlük. Ki jöhet még szóba, hogy a tömegek élé-

re álljon? Az okos srácok? Ugyan már. Őket nem érdekli a politika. Reménykednek, hogy a középsuli végéig a lehető legkevesebb figyelmet vonják magukra – kvázi terepszínű cuccokban bujkálnak a dzsungelben, és amikor csak mozgást érzékelnek az aljnövényzetben, földbe gyökerezik a lábuk –, hogy aztán békében beiratkozassanak valami fősulira, ahol senki sem fog gúnyolódni rajtuk amiatt, hogy tudják, mire jó egy határozószó. A színházások? Jézusom, abból szép kis vérontás lenne. Agyonverve találnánk rájuk, kezükben számárfüles A Wiz dalszöveggyűjteményükkel. A füvesek? Bennük nulla motiváció van. A bandázók? Túl ritkán járnak a sulis környékén. A zenészek? Velük nagyjából az lenne a helyzet, mint a színházásokkal, csak valahogy még szomorúbb. A gótok? Ez még a gondolatkísérlet szintjén sem működik.

Úgyhogy a Benson társasági hierarchiájának csúcán vákuum van. Az eredmény pedig: káosz.

(Persze azért megjegyezném, hogy nyíltan leegyszerűsítő kategóriákat használok. Hogy több különböző csoportja létezik-e az okos/gazdag/sportoló/stb. srácoknak? Persze. Vannak-e olyan csoportok, amelyeket nem könnyű felcímkezni, mert nem többek laza baráti társaságoknál, amiknek nincs egyetlen meghatározó jellegzetessége? Vannak. Ha valaki megkérne, gond nélkül csinálnék neki térképet a Bensonhoz, olyan suta címkékkal, mint a színes bőrű középosztálybeli alsósok 4c alklikkje, de elég biztos vagyok benne, hogy erre senki sem vágyik. Még a színes bőrű középosztálybeli alsósok 4c alklikkjének tagjai sem [Jonathan Williams, Dajuan Williams, Donté Young, és amíg az első

JESSE ANDREWS

év közepén el nem kezdte túl komolyan venni a harsonázást, Darnell Reynolds)).

Szóval van egy rakás csoport, mindegyik a hatalomra ácsingózik, következőképpen mindannyian meg akarják ölni egymást. A probléma tehát az, hogy ha valaki tagja egy csoportnak, a csoporton kívül mindenki más meg akarja ölni.

Csakhogy. A problémának van megoldása: be kell jutni mindegyik csoportba.

Tudom, tudom. Örültségnek hangzik. De én pontosan ezt csináltam. Belépni nem léptem be egyikbe se, ezt hangsúlyozom. De mindegyikbe bejutottam. Az okos srácokhoz, a gazdagokhoz, a sportolókhoz, a füvesekhez. A zenészekhez, a színházasokhoz, a templomosokhoz, a gótokhoz. Odasétálhattam bármelyik csoporthoz, senkinek nem rebbant a szeme se. Mindenki csak rám nézett, és arra gondolt: „Greg! Ő közénk tartozik.” Vagy talán inkább valami ilyesmit: „Ez a srác a mi oldalunkon áll.” Vagy legalábbis ennyit: „Greg azok közé tartozik, akikre nem fogok ketchupöt spriccelni.” Ezt brutálisan nehéz volt összehozni. Gondoljuk csak végig a helyzet összetettségét:

1. Egy csoporthoz való hűségnek titokban kell maradnia a tagok nagy része, ha nem az összes tag előtt. Ha a gazdag srácok meglátják, hogy kedélyesen csevegünk a gótokkal, bezárják előttünk az ajtót. Ha a templomosok észreveszik, hogy kitámolygunk egy füves kocsiából, olyan füstfelhőben, mintha egy szaunából lépnénk ki, már búcsút is mondhatunk azoknak a napoknak, amikor lelkiismeret-

tesen nem mondtuk ki a ká-betűs szót a templom pinchehelyiségében. Ha pedig a sportolók ne adj isten szemtanúi annak, amint a színházásokkal haverkodunk, azon nyomban elkönyvelnek minket melegnek, és a világon semmi sem erősebb a sportolók homoszexuálisoktól való félelménél. Tényleg semmi. Olyan ez, mint a zsidók félelme a náciaktól, csak pont a fordítottja, mármint arra vonatkozóan, hogy ki ver kit. Szóval lehet, hogy inkább olyan ez, mint a náci félelme a zsidóktól.

2. Egyik csoportban sem verhetünk túl mélyen gyökeret. Ez az 1. pontból következik. Inkább mindig a periférián kell maradnunk. Barátkozzunk a gótokkal, de ne öltözzünk úgy, mint ők. Lépjünk be egy zenekarba, de ne vegyünk részt tanítás után az egyórás jammelésben. Jelenjünk meg a templom röhejesen túlcicsázott társalgójában, de kerüljünk minden olyan eseményt, ahol valaki aktívan beszél Jézusról.

3. Ebédnél, a reggeli órák előtt, és bármikor máskor, amikor a nyilvánosság előtt vagyunk, észvesztően meg kell húznunk magunkat. Jobb is, ha elfelejtjük az ebédet. Az ebédnél kötelesek vagyunk demonstrálni, melyik csoporthoz tartozunk: oda kell ülnünk valakikhez, hogy mindenki más lássa, mi a helyzet – vagy valami szerencsétlen nyomihoz kell szegődnünk, aki még csak nem is tartozik semelyik csoportba. Nem mintha bármi bajom lenne a csoporton kívüliekkel. Teljes mértékben együtt érzek a pancserokkal. A Benson csimpánzok uralta dzsungelében ők

JESSE ANDREWS

azok, akik az erdő aljnövényzetében kénytelenek vergődni, és sehogy sem ússzák meg a zaklatást és a cikizést. Szánni őket: persze; barátkozni velük: soha. Aki barátkozik velük, osztozik a sorsukon. És ők rendszeresen megpróbálják horogra akasztani az embert, ilyen mondatokkal: „Greg, lenne kedved mellém ülni?” De ilyenkor valójában azt mondják: „Legszívesebben lábon szúrnálak, hogy amikor a Genyák eljönnek értünk, ne tudj elfutni.”

Akármikor egy helyiségbe kerülünk különböző csoportokkal, a lehető legjobban távolságot kell tartanunk tőlük. Órán, ebédnél, mindenhol.

Ezen a ponton jogosan kérdezhetik: „De mi a helyzet a barátainkkal? Őket nem lehet csak úgy semmibe venni, ha egy órára járunk velük.” Erre én a következőt mondom: lehet, hogy eddig nem figyeltek eléggé. Pont az a lényeg, hogy nem barátkozhatunk össze senkivel. Ebben rejlik az általam ismertett életmód tragédiája és diadala. Nem élhetünk tipikus középiskolás életet.

Mert az van, hogy a tipikus középiskolás élet szar.

Persze azt is kérdezhetik: „De Greg, miért fikázod a csoporton kívülieket? Úgy tűnik, lényegében te is csoporton kívüli vagy.” Ebben van némi igazság. Az a válaszom, hogy egyik csoportban sem voltam benne, miközben mindegyik csoportban benne voltam. Szóval rám nem igazán lehet azt mondani, hogy csoporton kívüli voltam.

Igazából nincs jó szó arra, amit csináltam. Egy ideig úgy gondoltam magamra, mint a középiskolai kémkedés mestérére, de végül arra jutottam, hogy ez félrevezető meghatározás. Ez alapján mindenki azt hihetné, hogy miközben suny-

ÉN, EARL ÉS CSAJ, AKI MEG FOG HÁRNI

nyogtam, tiltott szexuális viszonyt folytattam érzéki olasz nőkkel. De először is, a Bensonba nem járnak érzéki olasz nők. A kategóriához legközelebb még Ms. Giordano áll az igazgatói irodából, de rettentő csomós a teste, és olyan az arca, mint egy papagájnak. Meg ő is azt csinálja, amit sok nő, hogy teljesen leborotválja a szemöldökét és rajzol egy újat, de kicsit fura helyre, és minél többet gondolkodunk ezen, annál jobban felfordul a gyomrunk, és annál inkább csapkodni akarjuk a fejünket a falba.

Ms. Giordano kizárólag itt szerepel a könyvben.
Lépjünk is tovább.

